

İSA MESİH'İN SON ZAMAN AZİZLER KİLİSESİ

180'inci Yarı-Yıllık Genel Konferansı Pazar Sabahı Toplantısı

(3 Ekim 2010)

Minnettarlık İlahi Bir Armağandır

Başkan Thomas S. Monson

Şükran dolu bir yürek... Cennetteki Babamıza O'nun verdiği nimetler ve çevremizdeki insanlara hayatlarımıza kattıkları her şey için minnettarlığımızı sunarak oluşur.

Harika bir toplantı oldu. Kilise Başkanı olarak atandıktan sonra, “Kendim için bir görev istiyorum. Tabernacle Korosu'nun danışmanı olacağım” dedim. Koromla çok gurur duyuyorum!

Annem bir sefer benim hakkında şöyle dedi, “Tommy, yaptığın her şeyden gurur duyuyorum. Ama senin hakkında bir yorumda bulunmak istiyorum. Keşke piyanoya devam etseydin.”

Bu yüzden piyanonun başına oturdum ve onun için bir parça çaldım: “Hadi gidelim, [hadi gidelim] bir yağünü partisine gidelim.”¹ Ardından onu alnından öptüm, o da bana sarıldı.

Onu düşünüyorum. Babamı düşünüyorum. Benim hayatımı etkileyen bütün Genel Otoriteleri ve başkalarını düşünüyorum; bu kişilerin arasında fırında pişirmeleri için tavuk götürdüğüm, bazen de ceplerine birazcık para koyduğum—85 dol kadın—vardı.

Bir akşam geç vakitte birini ziyaret ettim. Gece yarısıydı, bir huzur evine gitmişim ve resepsiyon görevlisi şöyle dedi, “Hanımefendinin uyuduğuna eminim, ama bana kendisini uyandırmamı söyledi, çünkü bana, ‘O gelecek, biliyorum’ dedi.”

Onun elini tuttum; benim adımları söyledi. Tamamen uyanıktı. Elimi dudaklarına götürdü ve “Geleceğini biliyordum” dedi. Nasıl gelemezdim?

Güzel müzik beni böyle etkiliyor.

Sevgili kardeşlerim, gerçeğin, umudun ve sevginin esinlenmiş mesajlarını dinledik. Düşüncelerimiz, günahlarımızın kefareti ödeyene, bize yaşam yolunu ve dua etmeyi gösterene ve hizmet etmenin nimetlerini kendi yaptıklarıyla gösterene—hatta Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’e—döndü.

Luka kitabı, 17. bölümde O’nunla ilgili şunu okuruz.

“Yeruşalim'e doğru yoluna devam eden İsa, Samiriye ile Celile arasındaki sınır bölgesinden geçiyordu.

“Köyün birine girerken O'nu cüzamlı on adam karşıladı.

“Bunlar uzakta durarak, ‘İsa, Efendimiz, halimize acı!’ diye seslendiler.

“İsa onları görünce, ‘Gidin, kahinlere görünün’ dedi. Adamlar yolda giderken cüzamdan temizlendiler.

“Onlardan biri, iyileştiğini görünce yüksek sesle Tanrı'yı yücelterek geri döndü.

“Yüzüstü İsa'nın ayaklarına kapanıp O'na teşekkür etti. Bu adam Samiriyeli'ydi.

“İsa, ‘İyileşenler on kişi değil miydi?’ diye sordu. ‘Öbür dokuzu nerede?’

“Tanrı'yı yüceltmek için bu yabancından başka geri dönen olmadı mı?

“Sonra adama, ‘Ayağa kalk, git’ dedi. ‘İmanın seni kurtardı.’”²

İlahi müdahaleyle, cüzzamlı olanlar acımasız, yavaş bir ölümden kurtarıldılar ve onlara yeni bir yaşama fırsatı verildi. Birinin göstermiş olduğu minnettarlık onu Efendi'nin kutsamasına layık kıldı; diğer dokuz kişinin minnettarsızlığı ise Efendimizi hayal kırıklığına uğrattı.

Kardeşlerim, aldığımız nimetler için şükretmeyi hatırlıyor muyuz? İçtenlikle teşekkür etmek sadece nimetlerimizi fark etmemize yardım etmekle kalmaz, aynı zamanda cennetin kapılarını açar ve Tanrı'nın sevgisini hissetmemize yardımcı olur.

Sevgili arkadaşım Başkan Gordon B. Hinckley, “Şükrederek yaşadığımızda, kibirli, endişeli ve bencil bir şekilde yaşamazsınız, size uygun ve hayatlarınızı kutsayacak minnettarlık ruhuyla yaşarsınız” dedi.³

Kutsal Kitap'taki Matta kitabında, minnettarlıkla ilgili başka bir bölüm bulunmaktadır; burada Kurtarıcımızın bir ifadesi yer almaktadır. Kendisi üç gün boyunca yolculuk ederken, 4,000'den fazla kişi O'nun izinden gidip O'nunla yürümüştü. Kurtarıcımız onlara acıdı, çünkü halk üç gün boyunca belki hiçbir şey yememişti. Ancak öğrencileri, “Böyle ıssız bir yerde bu kadar kalabalığı doyuracak ekmeği nereden bulalım?” diye sordular. Çoğumuzun yaptığı gibi, öğrenciler de sadece eksik olan şeyleri gördüler.

“İsa, "Kaç ekmeğiniz var?" diye sordu. “[Öğrenciler] yedi ekmekle birkaç küçük balığımız var” dediler.

“Bunun üzerine İsa, halka yere oturmalarını buyurdu.

“Yedi ekmekle balıkları aldı, şükredip bunları böldü, öğrencilerine verdi. Onlar da halka dağıttılar.”

Kurtarıcının onların ellerinde var olan yiyecek için şükrettiğine—ve takibinde olan mucizeye dikkat edin: “Herkes yiyip doydular. Artakalan parçalardan yedi küfe dolusu topladılar.”⁴

Nimetlerimiz yerine, yoksun olduğumuz şeyler üzerine odaklandığımız zamanlar olmuştur. Yunan filozof Epiktetos, “Akıllı bir insan, sahip olmadığı şeyler için üzülmeyen, ama sahip olduğu şeyler için sevinen kişidir” demiştir.”⁵

Şükretmek ilahi bir ilkedir. Rab, Peygamber Joseph Smith’e vermiş olduğu bir vahiyde şöyle bildirmiştir:

“Rab Tanrı’na her şey için şükredeceksin...

“Ve insan hiçbir şeyde Tanrı’yı gücendirmez ya da O’nun öfkesi hiç kimseye karşı tutuşmaz, bütün her şeyde O’nun eli olduğunu itiraf etmeyenlerin dışında.”⁶

Mormon Kitabı’nda, “[Tanrı’nın] bize bağışladığı pek çok merhamet ve nimet için her gün minnettarlık içinde yaşamamız” gerektiği söylenmiştir.”⁷

Koşullar ne olursa olsun, eğer biraz durup nimetlerimizi düşünürsek, her birimizin şükredecek birçok şeye sahip olduğunu görebiliriz.

Bugün dünyada olmak için çok güzel bir zaman. Bugün dünyada yanlış olan pek çok şey olmasına rağmen, iyi ve güzel olan birçok şey var. Başarıyla süren evlilikler, çocuklarını seven ve onlar için kendilerini feda eden anne ve babalar, bizimle ilgilenen ve bize yardım eden arkadaşlar, iyi öğretmenler var. Hayatlarımız pek çok şekilde kutsanmıştır.

Olumsuz düşünceleri sürdürmeyi reddederek ve minnettarlık tavrını yüreklerimizde besleyerek kendimizi ve diğer insanları güçlendirebiliriz. Eğer minnettarsızlık ciddi günahlar arasında sayılsaydı, o halde şükretmek en büyük erdemlerden birisi olurdu. Birisi, “Şükretmenin sadece erdemlerin en büyüğü olmadığını, aynı zamanda diğer tüm erdemlerin başında geldiğini söylemiştir.”⁸

Şükretme tavrını yüreklerimizde nasıl besleyebiliriz? Başkan Joseph F. Smith, Kilise’nin altıncı başkanı şu yanıtı vermiştir. Başkan Smith: “Şükran dolu bir insan dünyada şükredeceği birçok

şeyi görür ve ona göre iyilik kötülükten daha güçlüdür. Sevgi kıskançlığı yener ve ışık karanlığı insanın hayatından uzak tutar” dedi. Şöyle devam etmiştir: “Gurur minnettarlığımızı yok eder ve onun yerine bencillik koyar. Şükreden ve sevecen bir insanın yanında olmaktan ne kadar çok mutluluk duyarız ve dindar bir yaşam sayesinde Tanrı’ya ve insanlara minnettarlık tutumu sergilemek için o kadar dikkatli olmalıyız!”⁹

Başkan Smith bizlere dindar bir yaşamın minnettarlık sahibi olmanın anahtarı olduğunu söylemektedir.

Maddi eşyalar bizi mutlu ve minnettar yapıyor mu? Belki bir an için. Fakat derin ve kalıcı bir mutluluk ve minnettarlık getiren şeyler paranın alamayacağı şeylerdir: Ailemiz, sevindirici haber, iyi arkadaşlar, sağlığımız, yeteneklerimiz, çevremizdekilerden gördüğümüz sevgi. Ne yazık ki, bunlar kendimizin duyarsız olmaya göz yumduğu bazı şeylerdir.

İngiliz yazar Aldous Huxley, “Çoğu insanın duyarsız olmak için hemen hemen sınırsız bir kapasitesi vardır” diye yazmıştır.¹⁰

Minnettarlığımızı hak eden insanlara karşı genelde duyarsız kalırız. Bu minnettarlığı göstermemiz için çok geç olmasını beklemeyelim. Ölmüş sevdiği insanları anlatırken, bir adam pişmanlığını şöyle dile getirdi: “O mutlu günleri hatırlıyorum da içimden sık sık keşke bu yaşamda hak ettikleri, ama kendilerine çok nadir gösterilen minnettarlığı şimdi onların kulaklarına fısıldayabilseydim diye geçiriyorum.”¹¹

Sevdiğimiz insanları kaybetmek, ister istemez yüreklerimize bir pişmanlık getirir. Bu pişmanlık hislerini, onlara olan sevgimizi ve teşekkürlerimizi sık sık ileterek mümkün olduğunca azaltalım. Çok geç kalabiliriz ki bunun yakında mı olacağını asla bilemeyiz.

Şükran dolu bir yürek... Cennetteki Babamıza O’nun verdiği nimetler ve çevremizdeki insanlara hayatlarımıza kattıkları her şey için minnettarlığımızı sunarak oluşur. Bu bilinçli bir gayreti gerektirir—en azından minnettarlık tavrını gerçekten öğrenip geliştirene kadar. Sık sık kendimizi minnettar hissediyoruz ve şükranlarımızı sunmaya *niyetleniriz*, ama bunu yapmayı unuturuz ya da hiç vaktimiz olmaz. Birisi, “minnettar olduğumuzu hissedip bunu ifade etmemek, sanki bir hediyeyi sarıp bunu vermemektir” demiştir.¹²

Hayatımızda zorluklar ve problemlerle karşılaştığımızda, nimetlerimize odaklanmak genelde zor olur. Ancak özenle bunu arar ve gayretle bakarsak, bize ne kadar çok nimetler verildiğini hissedebilir ve farkına varabiliriz.

Ciddi zorlukların ortasında nimetler bulabilen bir ailenin hikayesini sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu hikayeyi yıllar önce okudum ve taşıdığı mesaj yüzünden sakladım. Hikaye Gordon Green tarafından yazılmış ve bir Amerikan dergisinde elli yıl önce yayınlanmıştı.

Gordon Kanada’da bir çiftlikte yetiştiğini ve diğer çocuklar top oynayıp yüzmeye giderken kendisinin ve kardeşlerinin okuldan acele eve dönmeleri gerektiğini anlatır. Ancak babalarının, yaptıkları işlerin önemini anlamalarına yardımcı olacak güçlü bir kapasitesi vardı. Bu özellikle hasat zamanından sonra, aile Şükran Günü’nü kutladığı zaman doğruydu; çünkü o gün babaları onlara büyük bir armağan verirdi. Sahip oldukları her şeyin sayımını yapardı.

Şükran günü sabahında babaları onları, elma dolu fiçilerin, pancar dolu kutuların, kumla kaplanmış havuçların ve üst üste yığılmış patates torbalarının, ayrıca bezelyelerin, mısırların, çalı fasulyelerinin, marmelatların, çileklerin ve rafları dolduran diğer konservelerin olduğu kilere getirirdi. Çocuklarından her şeyi dikkatlice saymalarını isterdi. Ondan sonra ahıra gidip kaç ton saman olduğunu ve tahıl ambarında kaç ölçek tahıl olduğunu hesaplardı. İnekleri, domuzları, tavukları, hindileri ve kazları sayarlardı. Babaları ne durumda olduklarını görmek istiyordu, ama çocuklar onun aslında o ziyafet gününde Tanrı’nın onları ne kadar çok kutsadığını ve alın terlerini nasıl ödüllendirdiğini görmelerini istediğini biliyorlardı. En sonunda, annelerinin hazırladığı ziyafete oturduklarında, bu nimetlerin önemini anlardı.

Fakat Gordon, en çok minnettarlıkla hatırladığı Şükran Günü’nün, şükretmek için hiçbir şeye sahip olmadıklarını sandıkları bir yılda olduğunu belirtir.

O yıl iyi başlamıştı: artık samanları, bir sürü tohumları, dört yavru domuzları vardı ve bir gün bir saman yükleme makinesini—çoğu çiftçinin sahip olmayı hayal ettiği harika bir makineyi—almaya güçleri yetmesi için babasının ayırmış olduğu az bir para vardı. O yıl kasabalarına elektriğin geldiği yıldır—ama onlar elektrik bağlatamadı, çünkü bunu bağlatmaya güçleri yoktu.

Bir gece Gordon'un annesi dağlarca amaşını yıkarken, babası içeri girdi ve çamaşır tahtasındaki yerini aldı ve eşinden dinlenip örgü örmesini istedi. "Zamanını uyumaktan çok çamaşır yıkamakla geçiriyorsun" dedi. "İnsafa gelip acaba elektriği bağlatsak mı?" Bu olasılık annemi mutlu etmesine rağmen, alınamayacak saman yikleme makinesini düşünerek bir kaç gözyaşı döktü.

Böylece elektrik hattı o yıl sokaklarına çekildi. O kadar çok lüks olmasa da, bütün gün kendi kendine çalışan bir çamaşır makinesi ve her tavandan sallanan parlak elektrik lambaları aldılar. Gazla doldurulması gereken lambalar, kesilmesi gereken fitiller, yıkanması gereken isli bacalar artık yoktu. Gaz lambaları tavan arasına kaldırıldı.

O yıl çiftliklerine elektriğin bağlanması onların başına gelen iyi şeylerin hemen hemen en sonucusuydu. Ekinler yeşermeye başlar başlamaz, yağmurlar başladı. En sonunda sular çekildiğinde, yerde bir tane bitki kalmamıştı. Tekrar ekin ektiler, ama daha çok yağmur ekinleri mahvetti. Patatesleri amur içinde ürüdü. İneklerinden birkaçını, domuzlarının hepsini ve ellerinde tutmayı planladıkları diğer hayvanları sattılar ve herkes aynı şeyi yapmak zorunda kaldığı için bunlara çok düşük fiyatlar verildi. O yıl toplayabildikleri tek ürün fırtınalara dayanan bir tarla dolusu turptu.

Ve yine şükran Günü'ydü. Anneleri, "En iyisi bu yılı unutamım. Bir kazımız bile kalmadı" dedi.

şükran Günü sabahı Gordon'un babası büyük yabani bir tavşanla içeri girdi ve eşinden bunu pişirmesini istedi. Eşi gönülsüzce işe koyuldu ve eti sert, kart bir tavşanı pişirmenin çok zaman alacağını söyledi. Tavşan yemeği, bozulmamış birkaç turpla masaya konuğunda çocuklar yemek istemediler. Gordon'un annesi ağlıyordu; babası o an tuhaf bir şey yaptı. Tavan arasına gitti, gaz lambasını alıp masaya geri döndü ve lambayı yaktı. ocuklarına ışıkları söndürmelerini söyledi. Tek bu gaz lambası yanıyordu ki önceden bu kadar karanlıkta olduklarına inanamadılar. Elektrik sayesinde kullanılması mümkün olan bu parlak lambalar çıkmadan önce karanlıkta nasıl bir şey görebildiklerine hayret ettiler.

Yemek kutsandı ve herkes yedi. Yemek bittikten sonra, herkes sessizce oturdu. Gordon şöyle yazdı:

“Eski gaz lambasının loş ışığı altında yeniden açık seçik şekilde görmeye başladık...

“Harika bir yemektir. Yabani tavşanın tadı hindiye benziyordu ve turplar o güne kadar yediğimiz en tatlı turplardı...

“...Evimiz..., tüm eksikliklerine rağmen, bizim için çok zengindi.”¹³

Kardeşlerim, minnettar olduğumuzu sözlerimizle ifade etmek kibar ve onurlu bir davranıştır; minnettar olduğumuzu göstermek cömertçe ve asildir, ama sonsuza dek yüreklerimizde şükrederek yaşamak cennete dokunmaktır.

Bu sabah konuşmamı noktalarken, benim ricam şudur ki şükrettiğimiz her şeye ek olarak, her zaman Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih için minnettar olduğumuzu dile getirelim. O'nun yüce sevindirici haberi yaşamın en önemli sorularına yanıt verir: Biz nereden geldik? Biz neden buradayız? Öldükten sonra ruhlarımız nereye gider? Bu sevindirici haber karanlıkta yaşayanlara ilahi gerçeğin ışığını getirir.

İsa bize nasıl dua edeceğimizi öğretti. Bize nasıl yaşayacağımızı öğretti. Bize nasıl öleceğimizi öğretti. O'nun hayatı bir sevgi mirasıdır. Hastaları O iyileştirdi; ezilenleri O ayağa kaldırdı; günahkarları O kurtardı.

En sonunda, O tek başına durdu. Bazı Havariler kuşku duydular; birisi O'na ihanet etti. Romalı askerler O'nun böğrünü mızrakla deldiler. Öfkeli bir kalabalık O'nun hayatına kıydı. Kafatası tepesinden O'nun merhametli sesini hala işitiriz: “Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.”¹⁴

Kim bu “acıları tanıyan,... dertlerin adamı”?¹⁵ “Kim bu yüce Kral,”¹⁶ rablerin Rab'bi? O bizim Büyük Ustamız'dır. O bizim Kurtarıcımız'dır. O Tanrı'nın Oğlu'dur. O, Kurtuluşumuz'un YarATICISI'dır. O bizi, “Ardımdan gelin”¹⁷ diye çağırır. “Git, sen de öyle yap”¹⁸ diye öğretir. “Buyruklarımı yerine getirin”¹⁹ diye yalvarır.

O'nun ardından gidelim. O'nu örnek alalım. O'nun sözlerine uyalım. Bunu yaparsak, O'na minnettarlığın ilahi armağanını veririz.

Benim içten, yürekten ricam şudur ki kişisel hayatlarımızda bu harika şükretme erdemini yansıtabilelim. Minnettarlık şu an ve sonsuza dek ruhlarımızın derinliklerine işlesin. Kurtarıcımız İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

Kaynaklar

1. John Thompson, "Birthday Party," *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Luka 17:11–19 .
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Bkz. Matta 15:32–38; vurgu eklenmiştir.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, George Long çevirmiştir (1888), 429.
6. Öğreti ve Antlaşmalar 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5'inci baskı (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. *William H. Davies, The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, Allen Klein'in, "*Change Your Life!*" kitabını derlemiştir (2010), 15.
13. H. Gordon Green, "The Thanksgiving I Don't Forget," kitabından uyarlanmıştır. *Reader's Digest*, Kasım 1956, 69–71.
14. Luka 23:34 .

15. Yeşeya 53:3.

16. Mezmurlar 24:8.

17. Matta 4:19.

18. Luka 10:37.

19. Yuhanna 14:15 .